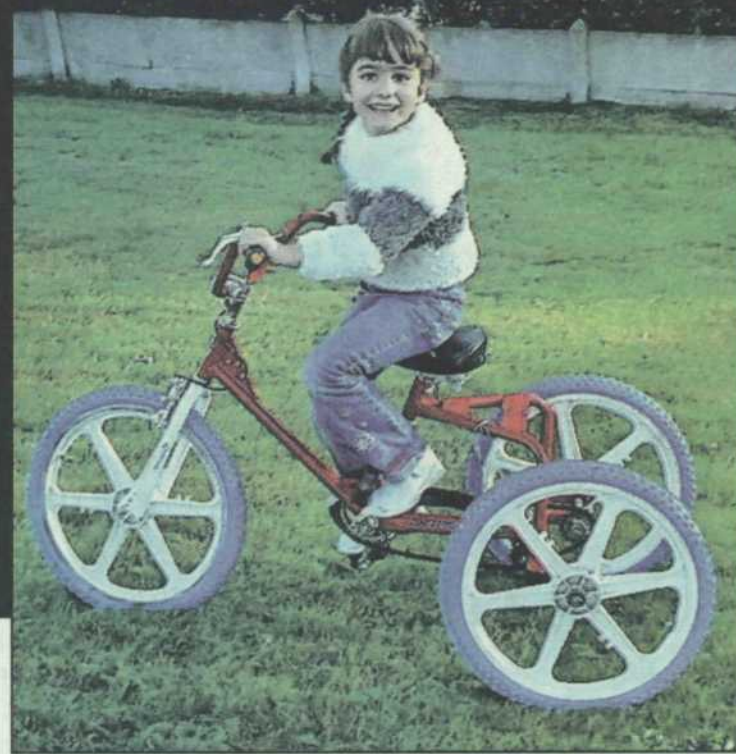

“We zien ons Annake in elk vlindertje”

Kinrooise familie Frederix vertelt over fatale voedselvergiftiging Anna Sophie

KINROOI - Drie weken nadat vijf kinderen van het gezin Frederix-Kindermans uit Kinrooi met voedselvergiftiging in het ziekenhuis belandden, proberen ze de draad weer op te nemen. De jongste, Anna Sophie, overleefde het niet. Ze is nu voor de hele familie een vlinder. De andere vier zijn op 1 september, zoals elk jaar, weer naar school gegaan.

Jo Frederix en Anita Kindermans praten opvallend openlijk over wat hen is overkomen. Tijdens het gesprek nemen ze elkaars hand even vast, maar ze willen graag duidelijkheid over wat er die fatale maandagavond, drie weken geleden, is gebeurd. “De zaterdag voordien gingen we naar Planckendaal. Samen met een bevriend gezin. De taken hadden we netjes verdeeld. Zij zouden zorgen voor de aardappelsalade en de broodjes en wij voor de pastasalade en de bouletten,” begint Jo Frederix.

“Ik lette er nog op dat er geen eieren in zaten,” voegt zijn vrouw Anita Kindermans toe. “En de bouletten heb ik speciaal niet onder de salade gemengd, want ik weet dat zo iets gevaarlijk kan zijn. Aan de bereidingswijze scheelde niets. Dat heeft het FAVV (Federaal Voedselagentschap) ons gezegd.”

“We hebben die pasta in twee kommen verdeeld. Eentje om mee te nemen en de rest hebben we in een inox pot afgedekt in de koelkast gezet. Ik geef toe, op de heenweg hadden we wel wat problemen met de koeling, maar in Planckendaal is niemand ziek geworden van de pasta,” aldus Jo. Van hun uitstapje kwam nog een klein beetje pastasalade mee naar huis. Jo weet het niet meer zo goed, maar Anita denkt dat het restje op een of andere manier bij de grote pot is gekieperd. “Maandag hadden de kinderen rond vijf uur honger. Ze vroegen om eten. Ik lag met migraine in bed en Anita voelde zich ook niet goed. *Neem waar wat uit de ijskast, er staat nog pastasalade, heb ik tegen de kinderen gezegd. Even later kwam Sheila terug de slaapkamer ingelopen. Papa, ik heb geen honger meer.*

En het eten smaakt zo raar. Ik ben meteen de pasta gaan proeven. *Laat het eten maar staan, heb ik tegen de andere kinderen gezegd. Andreas (9) en Joyce (10) hadden al een vol bord op. Anna Sophie's bord was nog maar half leeg. Huey (14) had ook al wat op, maar hij had er zoals gewoonlijk een pak ketchup onder gemixt. Ook toen was er nog niks aan de hand,” vertelt de vader. Tot Sheila (9) een half uurtje later begon over te geven.*

Overgeven

“Ineens moesten alle kinderen braken. Al het slechte eten kwam er uit. Eerst Joyce, Andreas, Annake, Huey en dan opnieuw Sheila. Zo bleef het een tijdje doorgaan. Toen Joyce kwam vertellen dat haar buikje *minder dik* was waren we al wat geruster. Nu dat slechte eten eruit is, zullen ze wel beter zijn, dachten we. De kinderen zijn ook gewoon gaan slapen.” Om twee uur schoot Anita wakker. Ze hoorde één van de kinderen naar het toilet gaan. “Andreas was opnieuw aan het overgeven. En de meisjes lagen ook allemaal wakker in bed. In de slaapkamer van Annake zag ik op de vloer braaksel. En Anna lag zo raar op haar bed, ze reageerde helemaal niet meer. Ik heb ze nog een proper slaapkledingje aangetrokken en Jo geroepen.”

“Ik ben snel in mijn kleren geschooten, heb Annake opgenomen en ben samen met de vijf kleinsten naar het ziekenhuis in Maaseik gereden. Ik wist dat het ernstig was, Anna voelde aan als een slappe pop. *Hou Anna wakker, riep ik maar naar de andere kinderen terwijl ik naar Maaseik*

reed. In vijf minuten was ik er al.” Mama Anita en de oudste dochter Manuella vertrokken vlak na naar het ziekenhuis.

Hartmassage

“Op de spoedafdeling schermde de dokters Anna Sophie meteen af. Ik mocht niet meer bij haar komen. De andere kinderen werden ook ziek. Ik moest me ook over hen bekommeren. Plots kon Andreas zijn oogjes ook nog maar moeilijk openhouden. Kreeg hij het ook. En de deur naar Annake bleef maar dicht. Gek werd ik ervan. Tot de dokters ons kwamen vertellen dat ze hun best hadden gedaan, dat ze in Maaseik niets meer konden doen.”

Even leek het erop dat de vijf zieke kinderen in verschillende ziekenhuizen zouden belanden. “Ik smeekte de dokters om hen naar dezelfde plek te brengen,” herinnert de moeder zich. Papa Jo raakte op dat ogenblik in paniek. “Ik zag de dokter hartmassage toepassen op ons Annake. In paniek duwde ik een geneesheer aan de kant. Ik zou en moest mee met die ambulance. Maar dat mocht niet. Zelf ben ik in mijn auto gesprongen en achter de ambulance aangereden. Waanzin, achteraf bekeken. Ik zag vanuit mijn auto gewoon hoe ze continu bezig waren met mijn dochtertje. De hartmassage bleef duren. Drie keer ben ik onderweg geflikt. Ik wilde per se samen met Annake in Leuven aankomen.”

Gasthuisberg

In Gasthuisberg mocht Jo niet meer bij z'n dochtertje. “Het enige wat ik kon doen, was me met de andere kinderen bezighouden. Huey, Joyce, Sheila zij waren er allemaal al. Alleen Andreas ontbrak. Raar, want die was als eerste vertrokken in Maaseik.”

“Ik ben aan de ambulanciers gaan vragen of ze telefonisch contact konden opnemen met de ambulance van Andreas,” vertelt de moeder. “Plots brachten ze hem binnen. Hij hing al aan een beademingstoestel - en dat was in Maaseik nog niet zo. Zijn toestand was onderweg enorm verslechterd. Ook Joyce begon flauw te vallen. Sheila en Huey hielden zich sterk. Maar zelfs op dat moment dacht ik er nog niet aan dat ik één m'n kinderen zou moeten afgeven. Van een voedselvergiftiging voel je je wel slecht. Maar eraan sterven, dat spookte gewoon niet door m'n hoofd. Alle vier de kinderen kregen een maagspoeling. Hoe het met Anna ging wisten we niet. Andreas werd in slaap gedaan. Zijn hartfrequentie was te hoog, zijn leverfunctie was uitgevallen en er zat gif in zijn bloed.”

Anna

Anita Kindermans kreeg als eerste te horen wat er met Anna was gebeurd. “Toen de dokter mij kwam vragen of hij me even mocht spreken, keek ik naar m'n vrouw, zag haar huilen. Ik wist meteen wat er aan de hand was. Al was ik de laatste aan wie ze het vertelden. Zo iets komt aan als een mokerslag. En de andere kinderen waren ook nog zo slecht. Huey, Sheila, Joyce, we vertelden ze wat er met ons Annake was gebeurd. Allemaal waren ze het er over eens, we wilden afscheid nemen. Anna lag nog zo mooi. Ze had een glimlach op haar mond. Verplegers, dokters, sociaal werkers, psychologen, de pastor, ze hebben ons daarbij schitterend geholpen. We hoefden maar met onze vingers te knippen of we kregen antwoorden op al onze vragen. En als de ene dokter het niet wist, haalde hij er meteen een

Strijk nog eens neer op een bloempje in onze tuin.

Anna Sophie tijdens een knutselnamiddag eerder dit jaar. Inzet: het doodsprentje bij de begrafenis.

Foto's HBVL

andere bij.”

Met Andreas ging het ondertussen niet goed. “Op een bepaald ogenblik kwamen de dokters vertellen dat het met Andreas alle richtingen uit kon.”

Leeuwte

Mama Anita kocht voor Andreas een klein leeuwte en stopte het in z'n handjes. “Ik fluisterde in z'n oor dat hij ook een leeuwte was, dat hij moest vechten. Meteen klemde hij het knuffel-dier vast in z'n handjes. Hij liet het niet meer los. Net of hij mij had gehoord,” fluistert de moeder.

“Woensdag beslisten de dokters om de machines uit te schakelen. En Andreas evolueerde wonderwel goed. Die nacht werd hij voor het eerst wakker. Mijn vrouw is 's ochtends gaan kijken en hij werd opnieuw wakker. Zelf was ik nog boven. Toen ik het goede nieuws hoorde, ben ik naar de intensieve zorgen gesnel. Ik heb Andreas in mijn armen genomen. *Papa, ik wil bij je blijven, zei hij.*”

De toestand van Andreas verbeterde zienderogen. Donderdagmiddag steeg zijn leverfunctie van 20 naar 40 procent. En het ging alsmaar beter. “Het eerste wat hij vroeg toen ook het beademingsapparaat werd uitgeschakeld was: *Mama, mag ik een grote chocolaatje?* Toen ik hem vertelde dat het nog niet ging, zei hij: *Alles, ik heb er gisteren toch ook één gehad.* Zijn maagspoeling, bedoelde hij hiermee. Dat doen ze met een donkere vloeistof. Ook de andere kinderen dachten trouwens dat die maagspoeling iets lekkers was. *Een milkshake, zei Joyce.* Uiteindelijk hebben ze op de laatste dag in het ziekenhuis een ijsje gekregen. Dat was de laatste test om te zien of ze genezen waren. Ze werden er gelukkig niet ziek van en ze zijn intussen helemaal in orde. Ze hoeven zelfs niet meer op controle. We gaan voorlopig wel nog opletten met melkproducten. Maar over een maand krijgen ze hun chocolaatje en hun milkshake. Dat hebben we hen beloofd.”

Vlindertje

Alle kinderen van het gezin Frederix-Kindermans namen afscheid van hun jongste zusje.

“De pastor van het ziekenhuis had aangeraden om een symbool te zoeken voor Annake. Huey was de eerste aan wie ik dat kon vragen. Waar denk je aan bij ons Annake? De zon, de maan, de sterren, een bloem, een vlinder? *Ja, mama, een vlinder, ons Annake is een vlindertje, riep hij.*”

Het symbool dat de kinderen voor Anna Sophie kozen, is voor de familie heel belangrijk geworden. “De kinderen namen op verschillende tijdstippen afscheid van ons meisje. Telkens we daarna naar buiten gingen, dook er een vlindertje op. *Daar vliegt ons Annake, riepen ze dan.* En hun gezicht klaarde meteen op. Ook zo met Manuella, onze oudste. Die zat op het terras van een appartement in Hasselt de mis voor te bereiden. Komt daar plots een vlinder op haar knie zitten. Voor haar is het een teken van haar zusje,” zegt Anita Kindermans. “Zelfs op het kerkhof, op het moment dat Manuella de urne plaatste, dook er een vlinder op. Ze zette zich op de bloemen.” Sheila had trouwens meteen een opmerking over de vlinder. “*Mama, die zijn er in de winter toch niet, zei ze tegen me. Dan slapen de vlinders. Annake is dan een sterretje. Die kun je altijd zien.*”

Het hele huis van de familie Frederix-Kindermans hangt trouwens vol vlinders. Vlinders als kaarsenhouder, vlinders op de ruiten, vlinders op de familiefoto, in een bloempot, Anna is overal.

Harnas

Joyce, Sheila en Andreas schreven elk een afscheidsbrief voor hun zusje. Huey maakte een tekening. En de oudste - Manuella - pendte een gedicht dat ze ook voorlas tijdens de begrafenis. “Spreek over ons Annake mag geen taboe zijn hier in huis. Ook al hebben we het er nog erg moeilijk mee. De kinderen moeten er open en bloot over kunnen spreken. Ze hebben ook aan elkaar uitgelegd wat er nu precies fout is gelopen. Sheila heeft Andreas ingelicht. *Die gemene bacterie heeft een harnas aange trokken en die heeft ons zo ziek gemaakt.* Andreas vroeg zich wel af waarom hij zieker was dan Sheila. Maar ook daar had Shei-

la een uitleg voor. *Omdat jij te mager bent.*”

Thuis

Eén week en één dag na die fatale dinsdag zijn alle kinderen uit het ziekenhuis ontslagen. “Alvorens ze naar huis kwamen heb ik het hele huis ontsmet,” zegt Jo. “Dat hoefde niet, maar ik heb het toch gedaan. De ijskast is ook meteen buitengevlogen. We hebben al een nieuwe, maar het is gewoonweg heel moeilijk om in zo'n kleine koelkast de temperatuur op vier graden te houden. Alleen in een grote koelruimte kun je een constante temperatuur garanderen. Telkens de deur van de frigo open gaat, stijgt de temperatuur al met een paar graden. En net dat is Anna fataal geworden. Ik ben druk daarom nog eens mensen, controleer je koelkast goed, leg er een thermometer in. Poets

hem één keer in de week, ont-dooi hem eens om de maand. En bewaar je eten maximaal twee dagen.”

School

Intussen zijn de kinderen weer naar school. Hoe hebben ze op die eerste schooldag gereageerd? “Ze zijn heel blij dat ze kunnen gaan. Want in de Icarus school hebben ze de andere leerlingen goed voorbereid op die eerste schooldag, waarvoor dank. Kinderen kunnen aan de juf of meester uitleg vragen over wat er is gebeurd. Als ze aan onze kinderen iets vragen, dan praten ze over de stoute bacterie. Als ze vervelende vragen krijgen, dan ga ik zelf naar de school om uitleg te geven. Want ik wil niet dat ze het hen te moeilijk maken.”

Liliana CASAGRANDE/
Mireille MAES

Benefiet vol spektakel voor familie Frederix

KINROOI - De ouders van enkele leerlingen uit het klasje van Anna Sophie hebben de handen in elkaar geslagen om een grootse benefietactie op poten te zetten voor de getroffen familie. Op 5 oktober is het verzamelen geblijzen op de terreinen van de schutterij in Kinrooi. “De para's van Diest gaan er een stand opzetten waar natuurlijk veel actie te beleven valt. Meer actie kan je ook krijgen tijdens een ritje met een sportauto of limousine,” zegt Pauline Wielders. Haar zoonje zat in de klas van Anna Sophie. Voor de genietters zijn er ook een kapster, een manicure en een pedicure beschikbaar. “En de kinderen kunnen we natuurlijk ook niet vergeten. Speciaal voor hen komt er een clown en staat er een Vlaamse kermis.” Het hoogtepunt van de avond is een veiling waarop spullen van zowel bekende Belgen als Nederlanders worden verkocht. “We hebben al een shirt van Orange dat gesigneerd is door alle spelers van het nationale elftal. Ook met de Belgische voetbalbond zijn we aan het onderhandelen. Daarnaast verwachten we ook nog spullen van voetballers van Genk en Sint-Truiden.” Het organiserend comité is ook nog op zoek naar mensen die een gastoptreden willen verzorgen. Voor meer informatie kan je terecht bij Pauline Wielders op tel. 0031/641.42.57.92.

MM

4de EDITIE DAGEN VAN DE LIMBURGSE HOEVE- & STREEKPRODUCTEN WEEK VAN DE LANDBOUW

Ontdek Limburg op zijn lekkerst ...

Een week vol animatie, informatie en culinair genieten voor iedereen die van lekkernijen houdt...

PROEVEERIJEN Heerlijke hoeve- en streekgerechtenuits

OPENDEURDAGEN bij de Limburgse hoeve- en streekproducenten

WIN Je gewicht in hoeve- en streekproducten

Verzamel 4 verschillende zelfklevers bij de deelnemers en knip de 'Gewichtige Limburger' uit Het Belang van Limburg.

Lees HBVL, luister naar Radio 2 - Omroep Limburg, kijk naar TV-Limburg, Telekrant en Teletekst pag. 805. Infoboekejes kan je afhalen bij de toeristische kantoren, de KBC-kantoren, de deelnemers en de Provincie Limburg, 4de Directie.

Info: tel. 011 23 74 46 - 24 • Provincie Limburg • 4de Directie Universiteitlaan 1 • 3500 Hasselt

VERSACE - TOMMY HILFIGER - TOMMY HILFIGER DENIM - SCAPA - BELLEROSE - RUE BLANCHE - DIESEL - SAMSONITE - FERRAUD - PETIT BATEAU - MARC O'POLO - ESSENTIEL - FURLA - PEPE JEANS - KIPLING - CLAUDE DK - KANULTI - ENZO ANGILERI - GERRY - GUANINI - HOME SWEET HOME - SCHIESSER - SINCLAIR - TIME - NICOLE COCHINE - MORE & MORE - UNITED COLORS OF BENETTON - SARAFI

U heeft zondag vast nog iets goed te maken

Uitzonderlijke opening op zondag 7 september: 10-18u. Grote merken tegen opmerkelijke prijzen. Autosnelweg E314, afrit 33. Tel 089 774000. Open ma - do: 10-18u, vr - za: 10-19u www.MaasmechelenVillage.com

MAASMECHELEN VILLAGE JEZELF MEER GUNNEN, MOET KUNNEN